

5) SCHRIJF 'STER'?! IN BEWEGING!

Weet je wel dat je een hele zere kont krijgt van schrijven? (en schouders/nek!)

Het was iets waar ik nooit over had nagedacht maar nu aan den lijve ondervond!

Mijn lief kwam met het briljante idee om een statafel in mijn schrijfkamer te plaatsen om zo van mijn gesteun en gekreun af te zijn. Dit hielp wel. Nu kon ik zitten en staan afwisselen.

Toch zette ik om de twee uur mijn wekker voor meer beweging. Meestal bood onze tuin hierin uitkomst want er viel altijd wel wat te wieden, oogsten of te maaien.

Daarnaast plande ik één interview per week in waarvoor ik - als het weer meewerkte- i.p.v. de auto de fiets pakte. Dat viel nog niet mee(regen,regen,regen!). Vervolgens kroop ik dan weer achter de laptop en typte het verhaal wat ik te horen had gekregen dezelfde dag of meteen de volgende morgen uit. Een of twee dagen later las ik na wat ik had geschreven en deed de nodige aanpassingen. Om verwarring te voorkomen verplichtte ik mezelf om dit verhaal eerst af te ronden voordat de volgende afspraak plaats kon vinden. Dus las ik het geschreven verhaal hardop en volgde er nog steevast weer aanpassingen. (Hier verbaas ik me keer op keer weer over wàt een verschil dat maakt; Of in jezelf of hardop leest!)

En nu komt het... Ik maakte een mapje aan waar ik mijn schrijfsels in opsloeg met als titel... MANUSCRIPT!
WAUW ! (DÀT klonk!)

Ik ging nadenken over een titel voor mijn boek die vrij snel tot stand kwam: 'AANGENAAM?! Mantelzorger is de naam', zou het gaan worden. De focus lag nu op de onder titel die vooral informatief moest zijn. Tijdens het tuinieren kon ik me helemaal in zo'n item verliezen.

De oogst uit de moestuin werd groter en groter. Ons verkoop kastje aan de weg werd te klein om alle groenten en home made confiture in aan te bieden.

Weemoedig denk ik nog weleens terug aan ons 'jamkastje' wat voorheen aan de weg stond. Niet omdat we nu geen mooi onderkomen hebben voor onze huisgemaakte jam en verse groenten(én méér!) maar omdat dit kastje met zoveel liefde in elkaar was gezet. Een mooi verhaal:

Op een warme, zonovergoten dag kregen we een kar vol hout resten aan bij de zorgboerderij dat verzaagd mocht worden om de voorraad -voor de houtkachel die in ons 'praathuis' staat- aan te vullen voor de winter.

De kar werd met vereende krachten leeg gesjouwd door de cliënten die hier iedere maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag met veel plezier van hun dagbesteding genieten. Altijd onder het motto niets moet en (bijna) alles mag!

De grote stukken hout werden verzameld. Toevallig kwam ik op dat moment aanlopen met mijn dienblaadje gevuld met glaasjes limonade om alle 'sjouwers' tot pauze te manen. Mijn oog viel op een paar planken die nog half aan elkaar vast

zaten. 'Héé, dat is gaaf!' dacht ik. Ik zag hier -met de nodige fantasie- wel een verkoop kastje in! Aan onze 'meester klusser' liet ik zien wat ik bedoelde en hield het geraamte recht op. 'Kijk, dit eraf, hier een poot onder en dat plaatje hout, dáár op de grond, kan als dak fungeren' riep ik blij. Hij streek door zijn grijze haren en keek mij met glinsterende pret ogen

aan. Zijn fantasie zag het ook!

Mijn lief werd aangestoken door ons enthousiasme en bevestigde er na alle aanpassingen een zware pallet onder zodat het kastje stevig kon staan. Een dag later reed hij met een paar cliënten naar de bouwmarkt voor een pot grondverf. Ondertussen werd er druk geschaafd en geschuurd en kon er door onze 'hoofd-schilder' geverfd worden. De week erop zochten wij in onze voorraad verf- restanten, rood voor het dak, groen voor de poten en wit voor de binnenkant. De zijkanten lagen apart en werden door een andere cliënt keurig in de schoolborden verf gezet. In een klein momentje van onoplettendheid werden wij verrast door overenthousiaste cliënten: want de binnenkant was plotseling bewerkt met John Deere(=tractor) GEEL !! (Waar kwam dat blik ineens vandaan? Die stond toch veilig, hoog bovenop de kast?!!) Er was in dit geval geen man overboord dus ik slikte even en riep blij verrast ; WAT MOOI ! Waar overigens niets van gelogen was.

Onze meester klusser was in zijn nopjes en had sjablonen meegenomen van thuis. Er voltrokken zich her en der -in alle kleuren van de regenboog- bloemenranden, theepotjes en kopjes aan de binnen én buitenkant van het kastje. Ik had het zelf niet kunnen bedenken!

Overigens werd het tamponneren met de sjablonen door meer cliënten leuk gevonden, ontdekte ik tijdens het schoonmaken van de toiletgroep! De frisse witte muren hadden rondom ook kennis mogen maken met een over enthousiaste tamponneerster!

'Grote grutjes!!' Was mijn eerste reactie om vervolgens gelaten en met een big smile verder te poetsen. Brand is tenslotte erger!

Vervolgens kwam DE DAG dat ons JAM KASTJE naar de weg kon worden verplaatst. In zijn geheel werd het kastje op

de stenenwagen gehesen en met vereende krachten naar de weg gereden.

Inmiddels waren de aardbeien al door de tuinploeg geoogst, gewassen en tot echte confituren verwerkt. De dames hadden stofjes over de dekseltjes verzorgd en we schreven samen de labeltjes voor aan de potjes. Er werd een spijkertje geslagen waar het geldklompje aan kon hangen. En als finishing touch werd er een rood, wit, blauw vlaggetje aan het kastje bevestigd. Wij allen glommen van TROTS!

Inmiddels is dit hele verhaal een dierbare herinnering want 't jamkastje had toentertijd de laatste voorjaarsstorm niet doorstaan.

Zo ontstond er tussen het schrijven en tuinieren door het plan om een mini verkooptuinhuisje aan te schaffen. Dan konden wij ook gelijk alle leuke 'creatieve maaksels' van de cliënten

daarin opstellen. Ik noem: Postzegelkrukje, kurken plantenpot, Schilderijen op steigerhout, diversen soorten vogelhuisjes en insectenhotels.

Door de bezielende begeleiding van mijn lief en enthousiasme van de graag klussende cliënten kwam ons tuinhuiswinkeltje daadwerkelijk tot stand.

Toen het hoogste punt werd bereikt ging de vlag in top en proosten wij met chocolademelk!

Dankzij een trouwe klant doopte wij 't tuinhuisje om tot 't LIMOSA-BOETJE.

2022 eraan kwam...

Ik genoot ervan om hiermee in de weer te zijn. De reacties die door passanten werden opgeschreven in het schriftje waren ook zó leuk!(nu nog steeds!) Zo had ik het er-tussen het interviewen en schrijven door- leuk druk mee en zorgde dit ook weer voor enige beweging en afleiding... Totdat ik een mail ontving van Marelle Boersma dat de **UITGEVERSDAG**